

Προλεγόμενα

1. Ο Βασίλης Βλαχάκος, δεν είναι ένας κοινός δάσκαλος, ούτε ένας απλός ποιητής, αλλά ένας ταλαντούχος λογοτέχνης και καλλιτέχνης!

Η μέχρι τώρα πορεία του το αποδεικνύει και τον αναδεικνύει, όχι μόνο σε τοπικό και πανελλήνιο επίπεδο, αλλά και σε παγκόσμιο, από την ημέρα που κατέκτησε την πρώτη θέση στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό Έμμετρης Σάτιρας 2010 του Δήμου Χανίων.

Εκτός από τις λογοτεχνικές εργασίες του στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο, το ραδιόφωνο και στις διάφορες εκδηλώσεις, έχει γράψει και πέντε πανέμορφα βιβλία, από τα οποία η "Ωδή στην Ουράνια Γη" είναι μνημείο λογοτεχνίας, με την ανάδειξη όλων των ιστορικών γεγονότων και τοπωνύμιων της Λακωνίας.

Ο Βλαχάκος, δεν είναι κατά βάση σατιρικός ποιητής. Χρησιμοποιεί με μαεστρία όλα τα είδη της Ποίησης, το μέτρο και την ομοιοκαταληξία που τα παίζει στα δάχτυλα, μέχρι τον ελεύθερο στίχο που ρέει με ρυθμό και μουσικότητα, και στο κελεύσματά του άλλοτε γίνεται τραγούδι και άλλοτε μοιρολόι..

Είναι σαφής και αληθινός, δεν αφήνει υπονοούμενα και χωρίς ερωτηματικά βάζει τον αναγνώστη σε σκέψη και περισυλλογή!

Το πόνημα αυτό περιλαμβάνει 300 έμμετρα, (αριθμός τυχαίος; δε νομίζω..) κείμενα με τα πολιτικά δρώμενα της τελευταίας διετίας, που τα καταγράφει και τα περιγράφει, τα λιγνίζει και τα κοσκινίζει με πόνο και αγωνία, χωρίς η πέννα του να χύνει χολή και δηλητήριο. Τα αποδίδει με άριστο λογοτεχνικό ύφος, με περισσή ευγένεια και με απόλυτη ομοιοκαταληξία, στο δύσκολο οκτασύλλαβο στίχο για να είναι πιο άμεσα, απολαυστικά και παρήγορα τα λογοτεχνικά του διαμάντια! Από την αρχή ως το τέλος φαίνεται η αγωνία του, που εκφράζει και την αγωνία όλων για το μέλλον της πατρίδας μας.

Σε κανένα από αυτά δεν κάνει, όχι κατάχρηση, αλλά ούτε χρήση του σατιρικού δικαιώματός του. Όλα αυτά που καταγράφει είναι αυθεντικά, χωρίς υπερβολές. Κατόρθωσε να κάνει τα μέτρα έμμετρα και να περάσει το μνημόνιο στη μνήμη, προς γνώση και συμμόρφωση!

Η σάτιρά του δεν είναι, ούτε δεικτική, μήτε υβριστική, μηδέ εκδικητική, αλλά καταγγελτική, αποδοκιμαστική. και διδακτική!

Η Ρωμοσύνη στις πλατείες και στους δρόμους, είναι η αληθινή ιστορία μιας εποχής, ένα ιστορικό ημερολόγιο, ένα άριστο εργαλείο στα χέρια του ιστορικού του μέλλοντος, για μια εποχή που όλοι σήμερα λέμε: «Να πάει και να μη γυρίσει...».

Παύλος Πολυχρονάκης
Λογοτέχνης

2. Ο Βασίλης Βλαχάκος, διακεκριμένος στοχαστής και ακαταπόνητος θεράπων των καλών, εν γένει, τεχνών, με αξιοσημείωτες επιδόσεις και διακρίσεις

και με μια παιδεία και κουλτούρα ξεχειλίζουσα, παρουσιάζει το νέο του ποιητικό πόνημα "η ρωμοσύνη στις πλατείες και στους δρόμους", καταγράφοντας με

ιδιαίτερα διακριτό τρόπο μια λογοτεχνική παρουσία με αληθινά, μοναδικά στοιχεία και γνωρίσματα.

Πρόκειται για μια ποιητική συλλογή, που κινούμενη στο δύσβατο και επίπονο χώρο της σατιρικής ποίησης και στηριζόμενη στη ρεαλιστική ενατένιση, αναδίφηση και ανάλυση των γεγονότων, μας μεταφέρει, όχι αόριστα στο άλλοτε και αλλού, και με βάση μια στυγνή και ζοφερή πραγματικότητα, που όλοι μας βιώνουμε, μας διοχετεύει στην προσωπική του ενδοχώρα με τη γραφή και τα μοτίβα της, με τη γλαφυρή αύρα του σατιρικού του λόγου.

Εύστοχα έχει ειπωθεί ότι η σάτιρα αποτελεί το ρεαλιστικότερο λογοτεχνικό είδος.

Ο Βασίλης Βλαχάκος, με μια πράγματι αξιοθαύμαστη δεξιότητα, ανατρέχει με μια θαυμαστή γνώση κι εμπειρία, σε άκρως σφαιρικά πλαίσια, των γεγονότων που τρέχουν. Τα παρακολουθεί ευλαβικά, συλλαμβάνει με τις άρτιες ποιητικές του κεραίες καθετί που τον ενδιαφέρει, πάντα όμως, σε σχέση με την αντίστοιχη και συναφή συλλογική και κοινωνική συνείδηση κι ευαισθησία.

Θα έλεγα ότι το στίγμα της συλλογής, είναι η χρονική της ρευστότητα, μέσα στην αέναη ροή της επικαιρότητας, ο τρόπος να παρουσιάζει το συμβάν ως ένα, με ειδικό βάρος, πεδίο, το οποίο όμως, μπορεί να αποτυπώσει μια ποικιλία συναισθηματικών αποχρώσεων, που ικανοποιούν αρκετά το συλλογικό θυμικό.

Ξεπηδά και ανθίζει, κυρίως σε εποχές κρίσης και παρακμής και στηλιτεύει αλύπητα τα "κακώς κείμενα και γενόμενα."

Ο λόγος του με συναισθηματικές διακυμάνσεις: λεπτός, εύστροφος, ειρωνικός, καταγγελτικός, οργίλος. Λεπτό χιούμορ μέσα σ' ένα λυρικό υπόστρωμα και πολύ συχνό, μέσα σ' ένα πλαίσιο έρπουσας, λανθάνουσας αλλά και πολλάκις διακριτής, ανθρωπιστικής προσέγγισης μ' όλα εκείνα τα ζωτικά στοιχεία που την απαρτίζουν, ανθρωπιά, ευαισθησία, αλληλεγγύη, ευγένεια ψυχής.

Βρίσκει την αστεία φράση, συνδυάζει το κωμικό επεισόδιο, μεταχειρίζεται την παρωδία, εγγίζει την ειρωνεία, πάντα με αριστουργηματικό τρόπο και με πλούσια και δροσερή ρίμα.

Στην ποίησή του, πέρα από τα προαναφερθέντα στοιχεία, κυριαρχούν επίσης, η αυθεντικότητα των συναισθημάτων, η καίρια επιλογή λέξεων και εκφράσεων, η οπτική απεικόνιση του στίχου και τέλος ο πλούσιος λεκτικός αποθησαυρισμός και η καίρια λεξιθηρία, ώστε η ποιητική εκφορά να γίνεται παιχνίδι και ψυχαγωγία.

Οι εμπνεύσεις είναι πηγαίες, η ροή του λόγου αβίαστη. Σε κάθε ποίημα είναι μία ιδιαίτερη πηγή ζωής, μια πινελιά συμπεριφοράς, ένα κοινωνικό πρόβλημα, μια ανοικτή κοινωνική πληγή, μια πανανθρώπινη εμπειρία, ένας καημός, ένας πόνος, ένα χαμόγελο ευτυχίας, μια αποστροφή οργής. Ποίηση και ζωή συναντώνται στο έργο του και όσο υπάρχουν άνθρωποι θα καταφεύγουν σ' αυτή για να μιλήσουν πρώτα, στον εαυτό τους για όλα όσα τους πονούν ή τους χαροποιούν. Έτσι σε πολλούς δημιουργούς η γραφή αβίαστα γίνεται μνήμη, κρίση και ύπαρξη.

Ωσαύτως στο έργο του, οι μηνυματικές επισημάνσεις, κυρίως απαυγάσματα της τρέχουσας πολιτικής επικαιρότητας, αλλά και θεματικός προβληματισμός, καθώς και οι ποικίλες αναζητήσεις στις εκ βαθέων συντελούμενες διεργασίες, προσδίδουν μια ιδιαίτερη χάρη και ομορφιά.

Φρονώ, ότι εδώ έχουν θέση οι παρακάτω απόψεις του Τερζάκη:

«Ο λογοτέχνης επιβάλλεται να έχει ένα προσωπικό όραμα του κόσμου. Και πάλι, όταν λέμε «όραμα» δε ζητάμε μόνο, συνέπεια, λογική, φιλοσοφική, αφηρημένη. Ζητάμε συνέπεια ανθρώπινη, κάτι το αυθεντικό, το ζυμωμένο με ιδρώτα και

δάκρυα. Το όραμα ενός λογοτέχνη δεν κρίνεται από τη θεωρητική ιδιομορφία του, κρίνεται από τη δραματική του ένταση».

Και στο έργο, αλλά και στο βίο του Βασίλη Βλαχάκου ξεχειλίζουν οι παραπάνω επισημάνσεις, συνδυασμένες με την ευρυμάθεια και τον αδογματίστο στοχασμό. «Στους καιρούς που οι άνθρωποι δεν έχουν όρεξη για αστεία, γεννιούνται οι σατιρικοί ποιητές», όπως επίσης «το χιούμορ παρατείνει τη ζωή του ανθρώπου, η σάτιρα της κοινωνίας».

Αυτά αποτελούν το δίκαιο έπαινο, αλλά και την εσωτερική του στήριξη.. Είμαι πεπεισμένος ότι θα υπάρξει γόνιμη συνέχεια, επειδή η ποίησή του εδράζεται σ' ένα γνήσιο συναισθηματικό υπόστρωμα και πηγάζει ανεξίτηλες διεργασίες και ως εκ τούτου προσλαμβάνει αυτόματα, και το χαρακτηρισμό της αυθεντικής, γεγονός καθοριστικό, για την ποιητική λειτουργία.

Και είναι βέβαιο:

Το ποιητικό προσδόκιμο του Β. Βλαχάκου θα είναι σε μόνιμη ανεκτική πορεία. Ήδη για το Σουρή της Λακωνίας-και όχι μόνο, οι διακρίσεις βραβεύσεις και τα εξαιρετικά σχόλια έρχονται αλυσιδωτά και αφού μιλάμε για σατιρική ποίηση και Σουρή, μην ξεχνάμε ότι ο μέγας μας σατιρικός ποιητής έφθασε να προταθεί, με πρόταση της ίδιας της Βουλής των Ελλήνων, για υποψήφιος για το Νόμπελ Λογοτεχνίας, αφού είχαν προϋπάρξει πολλές «περιπέτειες» για το σκωπτικό του ύφος, αφού δεν χαριζότανε σε κανέναν, κάτι που κάνει σήμερα και ο Βασίλης Βλαχάκος, με τους ισχυρούς της γης!

Γεώργιος Ατσαβές
Φιλολόγος - Λογοτέχνης

3. Η Ποίηση, όπως έχει πει ο Κων. Τσάτσος στο βιβλίο του "Η ζωή σε απόσταση", είναι ζωγραφική.

Ο λόγος ζωγραφίζεται. Είναι γλυπτική. Σκαλίζεται ο στίχος σε μπρούντζο και σε μάρμαρο. Είναι αρχιτεκτονική. Κάθε ποίημα είναι ένας ναός. Η ποίηση είναι μουσική. Οι στίχοι είναι μελωδία, αρμονία. Η ποίηση είναι σαν όλα αυτά μαζί και συγχρόνως από όλα αυτά διαφορετική, ιδιότυπη, μοναδική! Υπάρχουν νοήματα που μόνο από την πύλη της ποίησης μπορεί να βγουν στο φως!

Αυτά βρήκα και είδα πως ταιριάζει με όλα αυτά "η Ρωμοσύνη στις πλατείες και στους δρόμους". Θα πρόσθετα όμως, ότι πέρα από τις πέντε αυτές τέχνες, στο πόνημα του Βασίλη Βλαχάκου συνυπάρχουν και άλλες δύο, ο χορός και το θέατρο!

Από το ευγλωττότατο εξώφυλλο, μόνο του ένα σπουδαίο ποίημα, μέχρι και το τελευταίο, οι στίχοι του χορεύουν με τα γεγονότα στο χρόνο, πότε χαρούμενα και άλλοτε λυπητερά, σ' ένα μακρόσυρτο χορό που πιάνεται στήνοντάς τον και θεατρικά, σπουδαίος άλλωστε θεατρίνος και θεατρικός ο ποιητής ο ίδιος, ενίοτε τραγικός και άλλοτε κωμικός, πότε σαν χορός αρχαίας τραγωδίας και πότε Αριστοφανικός!

Από τη μια βλέπω το Σολωμό κι από την άλλη το Σουρή ίσαμε-ίσαμε τον Καρυωτάκη και το Γκάτσο κι ακόμα πέρα!

Θίγει πρόσωπα και γεγονότα μιας διετίας, εξιστορεί μια νέα οδύσσεια, μια όψη ζωής που στέκει ορθή σε κάθε στροφή και το καθένα έμμετρο, σαν το παιδάκι στο σχολείο που σηκώνει το δαχτυλάκι του και λέει το δικό του θαρρετά!

Έτσι όπως τα ακινητοποίησε και τα απαθανάτισε, θα μείνουνε στη μνήμη σαν τριακόσια ανάγλυφα επιτεύγματα, διάσπαρτα όπως τις περίτεχνες κολώνες, τα κιονόκρανα και τους σπονδύλους!

Τα πιο πολλά, ο Βασίλης Βλαχάκος, δεν τα λείει μόνο με την κρίση, τη νουθεσία, την ανησυχία, την προτροπή, την αποτροπή, το σχολιασμό, την έξαρση, το μαστίγιο, την εγρήγορση ή την ευφορία. Τη θέση, την απόρριψη, το ψυχανέμισμα, τους αντιήρωες και τα μεγάλα "γιατί", όλα τούτα τα έχει ντυμένα με το αναμφισβήτητο ταλέντο του!

Με απίθανη σαφήνεια και απλότητα, χωρίς να γίνεται απλουστευτικός, μεταφέρει τον αναγνώστη στον κόσμο της σιωπής, όπου εκεί ακούει τους υπέροχους υπέρηχους των μηνυμάτων του! Η ισορροπία και η αρμονία λειτουργούν λυτρωτικά για κείνα που δε λέγονται από τη μεριά του ποιητή και κείνη του αναγνώστη..!

Τέλος, ο ποιητής, ακροβατώντας πάνω σε τεντωμένο σχοινί και με κίνδυνο να πέσει στο.. κομματικό χάος, κράτησε την ισορροπία και τις αποστάσεις, με μέτρο και ομοιοκαταληξία και περνώντας ελεύθερος στον ελεύθερο στίχο, τελειώνει το ίδιο όπως άρχισε, με τη Ρωμιοσύνη, που έχει μέσα στην καρδιά του και με την πέννα του την κάνει τραγούδι!

Στρίκος Αθανάσιος
Ταξίαρχος ε.α.
Εκπ/κός – Συγγραφέας

η Ρωμοσύνη στις πλατείες και στους δρόμους

Η Ρωμοσύνη στις πλατείες και στους δρόμους
ο πόνος και η θλίψη στη ματιά
ενάντια στα μέτρα με τους νόμους
φουρτουνιασμένη θάλασσα πλατιά!

Αρχόντισσα του κόσμου από χρόνια
κατάντησε για μιας στα ξαφνικά
ζητιάνα στις Ευρώπης τα σαλόνια
να βγαίνει σε στημένα σκηνικά

με άγνωστα σενάρια και πλάνα
παράσταση για νεύρα πια γερά
σε ένα θέατρο που μοιάζει με αλάνα
τα βλέμματα τριγύρω όλων παγερά!

Θύμα ενός ακήρυχτου πολέμου
με συμφωνίες και συσκέψεις μυστικές
και συμμαχίες του συμφέροντος Θεέ μου
μέχρι το κόκαλο βαθιά υλιστικές!

Αυτή που φώτισε τον κόσμο με το πνεύμα
κι έφερε ιδέες στη ζωή κ' ιδανικά
βυθίζεται στο σκοτάδι και στο ψέμα
κι εκλιπαρεί για λίγα δανεικά!

Υπόδουλη τη σέρνουν οι μεγάλοι
οι τοκογλύφοι του πλανήτη δανειστές
στους πέντε δρόμους σήμερα ρεμάλι
και λεύτεροι κυκλοφορούν οι βιαστές!

Ρωμοσύνη

Τη Ρωμοσύνη να την κλαις τώρα με μαύρο δάκρυ
και λόγια πλέον μην της λες δεν έχει ο πόνος άκρη!

Ψάχνει παντού για δανεικά ζητά ελεημοσύνη
ξέμεινε 'πο ιδανικά κι από δικαιοσύνη!

Πάει για φούντο η φτωγή βουλιάζει το καράβι
δεν έχει άλλη αντοχή έχουνε σπάσει οι κάβοι!

Τη Ρωμοσύνη να την κλαις όπως την έχουν κάνει
για τους τρακόσους όσα θες ό,τι κι αν πεις δε φτάνει!

Την έριξαν στη διαφθορά την έμαθαν στη μίζα
και τώρα μες τη συμφορά την έβαλαν στην πρίζα

με βραχυκύκλωμα κι αμόκ σε τούτο το σημείο
της κάνουνε ηλεκτροσόκ στο Διεθνές Ταμείο!

Τη Ρωμιοσύνη να την κλαις κει που την οδηγούνε
σαν χίλιες δώδεκα φυλές το χώμα της πατούνε!

Την πάνε από δυτικά κάποιιοι να ξεπουλήσουν
και άλλοι ανατολικά κρυφά να τη διαλύσουν!

Τη Ρωμιοσύνη αδερφέ που 'ξερες να ξεχάσεις
τουπέ δεν έχει και εφέ περνάει σ' άλλες φάσεις!

Έρχονται δύσκολοι καιροί μέρες πικρές και μαύρες
και δε φωτίζει 'να κερδί δεν έχει Άγιες Λαύρες!

Τη Ρωμιοσύνη να την κλαις για τούτα που θα πάθει
για θα τραβήξει πια μαθές και του Χριστού τα πάθη!

Μα σαν ξυπνήσει το θεριό κι επαναστατήσει
κανένας τότε το Ρωμιό δε θα τον σταματήσει!

Από την τέφρα της παιδιά θα γεννηθούν και πάλι
και με ψυχή και με καρδιά θα πάρουν τη σκυτάλη!

Τη Ρωμιοσύνη μη την κλαις! δε σκύβει το κεφάλι!
ωδές και ύμνους να της λες είναι φυλή μεγάλη!

χωρίς ταυτότητα

Θέλοντας ν' απολαύσουμε το σήμερα
ξεχάσαμε το χτες και χάσαμε το αύριο
μοναδική μας έγνοια τα εφήμερα
και η ζωή μας ένα θέαμα μακάβριο..

Γλύφουμε αυτό που κάποτε το φτύναμε
γίναμε σύμμαχοι μ' αυτό που πολεμούσαμε
με το παράνομο, στο άψε-σβήσε, ένα γίναμε
θεοποιήσαμε αυτό που βλαστημούσαμε!

Ιδανικά κι αξίες ξεπουλήσαμε
τα ιερά μας και τα όσια προδώσαμε
για δεξ μωρέ πώς καταντήσαμε
τα πάντα για το τίποτα σκοτώσαμε!.

Με τα πολλά, ζητούσαμε περισσότερα
εγωιστές, τα λίγα υποτιμούσαμε
δε βλέπαμε αν έρχονται χειρότερα
το σπάταλο το κράτος προτιμούσαμε!

Με το δισάκι της απόγνωσης στον ώμο μας

χωρίς προσωπικότητα χανόμαστε
δεν ξέρουμε πού χάσαμε το δρόμο μας
χωρίς ταυτότητα στ' αζήτητα βρισκόμαστε!

Τρέχοντας να πιάσουμε το όνειρο
δεν ξέρουμε πού πάμε και τι κάνουμε
θύματα σ' ένα σχέδιο παμπόνηρο
στην Ευρωζώνη ζητιάνοι θα πεθάνουμε!

Δώσαμε αμαχητί τα κεκτημένα μας
γραμμένα με τον ιδρώτα και το αίμα μας
έμαθαν τα μυστικά και δεδομένα μας
και χτίσαμε το μέλλον με το ψέμα μας..!

Κι ενώ ένα θαύμα τώρα περιμένουμε
στο ταψί μας κάνουν και χορεύουμε
γιατί γνωρίζουνε καλά πως υπομένουμε
και τι από τη ζήση μας γυρεύουμε!

Αποφασίζουν πάντοτε ερήμη μας
στημένο το παιχνίδι να το χάνουμε
ξέρουν καλά τη μοίρα και τη ρύμη μας
πότε γεννηθήκαμε και πότε θα πεθάνουμε!

Σήμα κινδύνου τώρα σαν εκπέμπουμε
καιρός πια όλοι να λογικευθούμε
και στη φυλή φιλί ζωής αν θέλουμε
ας δώσουμε, πριν είναι αργά, για να σωθούμε!

ειδήσεις

Στους δρόμους παίζουν τα παιδιά
αμέριμνα, πολεμικά παιχνίδια
έμαθαν στην τάξη να μετρούν
στα δάχτυλα τα θύματα της βίας
στον πίνακα αναρχικά
γράφουν συνθήματα του δρόμου
στο χαρτί ζωγραφίζουνε σκηνές
φρίκης, εκδίκησης και τρόμου
και στην αθώα τους ψυχή
έχουν ορθώσει σαν θεούς
πρότυπα δολοφόνους!

Στο σπίτι μας γίνονται εγκλήματα
σε όλους φαίνεται τους χρόνους
κοινά τα μυστικά μας
κι όμως κακά τα ψέματα
τα δαχτυλικά αποτυπώματα

μοιάζουν με τα δικά μας!
Συνηθίσαμε τους σκοτωμούς
και μας αρέσουν οι ταινίες
με δράση και με αίμα..
Σπιτώσαμε το κακό
συμπαθήσαμε το άσχημο
αγαπήσαμε τη συμφορά
ερωτευτήκαμε τον κίνδυνο
αγκαλιάσαμε τη φρίκη
χαιρετήσαμε το παράνομο
πέτρωσε η καρδιά μας
και τα μάτια μας στεγνά
δε δακρύζουν στις ειδήσεις..!
Αμέτρητοι οι νεκροί από τροχαία
απαγωγές, αεροπειρατείες
πολιτικές δολοφονίες
φυλετικές διακρίσεις με συγκρούσεις
ειρηνιστές πυρπόλησαν βιτρίνες
έβαλαν φωτιές οι αναρχικοί
ναρκωτικά, τρομοκρατία
κλοπές, ληστείες και κομπίνες
συλλαλητήρια και πορείες
πανό, συνθήματα, συλλήψεις
επαναστάσεις, αντεπαναστάσεις
βομβαρδισμοί και ξένες επεμβάσεις
ποτάμια προσφυγιάς φουρτουνιασμένα
με την ελπίδα φυλαχτό στο πουθενά
σέρνουν κορμιά ξεριζωμένα...
Αιμορραγεί η γη σ' όλα τα μέρη
κι ο ουρανός δεν έχει αίμα να της δώσει...
Φτάνει! γίναν οι λάσπες κόκκινες
στους χωματόδρομους της βίας!
τα θύματα μένουν άταφα
στο κοιμητήριο της μνήμης!
όχι πια άλλους σκοτωμούς!
μη στήνετε πολεμικά παιχνίδια
είναι άδικο τόσο φτηνή
στα χέρια σας να είναι η ζωή μας!
Για το Θεό! αλλάζτε τις ειδήσεις
γιατί το αίμα κόκκινο στο σπίτι
τρέχει από την έγχρωμη οθόνη
πάνω στα χέρια μας
λέκιασε τα ρούχα μας
έβαψε το σαλόνι
μάτωσε η καρδιά μας
η αδιαφορία μας σκοτώνει
θύματα είναι τα παιδιά μας
κι εμείς οι δολοφόνοι!

στους ισχυρούς της γης

**Ε! σεις!.. οι ισχυροί της γης
αν με ακούτε!**

Πουλάω ανθρωπιά μισοτιμής
το δίκιο στην τιμή της γνωριμίας
με έκπτωση αισθήματα ακριβά
την ευτυχία στην τιμή της ευκαιρίας
την ειρήνη σε μεγάλη προσφορά
την αγάπη πιο φτηνά από το μίσος
το χαμόγελο το έχω μπιρ-παρά
και τη χαρά φθηνότερη απ' τη λύπη!
Πάρτε μωρέ να νιώστε άνθρωποι κι εσείς!
πάρτε! τη ζωή μου σας τη δίνω δωρεάν!
τι; την ψυχή μου; δεν είσαστε καλά...
την ψυχή μου δεν τη δίνω σε κανέναν!
στο σατανά ποτέ δεν την πουλάω!

Ξέρω, το κεφάλι μου το παίρνετε στεγνά
το αίμα μου νερό και το ρουφάτε...
μα τώρα πάρτε με στα σοβαρά
ειλικρινά δε σας πουλάω τρέλα
ό,τι διαθέτω το φωνάζω δυνατά
δεν κρύβω τίποτα ποτέ από κανέναν!

**Ε! σεις!.. οι δυνατοί της γης
οι.. δημοκράτες!**

Αυτά που έχουμε εμείς για φυλαχτό
κι εσείς όπου τα βρείτε τα πατάτε
στη γλώσσα μας τα λέμε ιδανικά
σαν κόρη οφθαλμού τα διαφυλάμε
ετούτα μας κρατάνε στη ζωή
κι αιώνια για τούτα πολεμάμε!

Δε σας τα δίνουμε μήτε και δανεικά!
στη στενοκεφαλιά σας ούτε που χωράνε!
στην πέτρινη καρδιά σας είν' νεκρά
στα γυάλινα τα μάτια σας γελοία
στην ξύλινη τη γλώσσα σας κενά
επιχειρήματα αστεία
στους ξέφρενους εξοπλισμούς
εκρηκτικά χωρίς αξία!

Κι όμως! στα στήθη μας αυτά
κλείνουν ενέργεια χιλιάδων μεγατόνων
κίνδυνος – θάνατος για τους ιστάμενους ψηλά
που βάζουν εαυτούς και υπεράνω νόμων
κι αποκαλούν προκλητικά
οι δήθεν τέλειοι δημοκράτες
όσους παλεύουν για ιδανικά
πως είναι τρομοκράτες!

Ε! σεις!.. οι παντοκράτορες της γης!

που γράφετε τη μοίρα των λαών
και σβήνετε έθνη από το χάρτη
που παίρνετε αποφάσεις "κεκλεισμένων των θυρών"
και δίνετε εντολές σ' όλα τα κράτη
που ρίχνετε στο άψε – σβήσε αρχηγούς
και βγάζετε στο πι και φι τις Κυβερνήσεις
που κόπτεστε για τους θεσμούς
κι αυταρχικά στήνετε καθεστώτα
που κάνετε τους μεσολαβητές
και πόλεμο μυρίζουνε τα χνώτα
που κυνηγάτε τους ειρηνιστές
και ειρηνόφιλοι μας βγαίνετε με μάσκα
που παίζετε τη γάτα με τον ποντικό
και έχετε στημένη και τη φάκα..

Μα έτσι δε γράφουν ιστορία οι λαοί
αυτά που φαίνονται δεν είναι η αλήθεια..

Τι να πιστέψει πια κανείς...
όλα μυρίζουν πιο πολύ απ' τα σκουπίδια
δικοί σας οι διαιτητές
στημένα όλα τα παιχνίδια
πιασμένοι και οι δικαστές
δολοπλοκίες, αδικίες και μαρτύρια
βασανιστές και διχαστές
αθώοι σέρνονται στα δικαστήρια
και δε γνωρίζουν μήτε κ' οι κριτές
να πουν στην οικουμένη
ποιοι είναι οι νικητές
και ποιοι οι ηττημένοι!

**Ε! σεις!.. οι κραταιοί της γης
οι πλανητάρχες!**

που αχόρταγα μοιράζετε τη γη
όπως το φρέσκο το ψωμί σας
σ' ένα τραπέζι δίχως προσευχή
όποτε κι όπως το τραβάει η όρεξή σας..!
Έχουμε κι εμείς απ' τον πλανήτη μερτικό!
ένα αντίδωρο απ' τ' ουρανού τη λειτουργία
'να πρόσφορο απ' τη δική μας προσφορά
μία μπουκιά με τη δική σας ευλογία
μία σταγόνα από της φύσης τη δροσιά
μία φέτα απ' τ' ολόγιομο φεγγάρι
μία ανάσα 'πο γαλάζιο ουρανό
μία πνοή από θαλασσινό αγέρι
μία χούφτα γάργαρο νερό
ένα λεπτό από του χρόνου το ρολόι
'να χάδι φιλικό και στοργικό
και όχι χάντρες στο δικό σας κομπολόι!
Στη σκιά σας ζούμε μια ζωή
ο ήλιος δε μας θάμπωσε τα μάτια
τον ίσκιο μας δεν είδαμε ποτέ
χάσαμε το χρώμα της ελπίδας

πίσω από σαλόνια μυστικά
με αποσίγαρο στο σώμα μας σβησμένα
σε παρασκήνια διπλωματικά
και με παιχνίδια έντεχνα στημένα
σε μία τσόχα που βρωμάει απανθρωπιά
και στο συμφέρον όλα τους κομμένα!

**Ε! σεις!.. οι παραδόπιστοι της γης
οι πλουτοκράτες!**

Σκλάβοι σας εμείς, δούλοι κι εσείς!
ναι! ναι! μην το γελάτε!

σε κάθε βήμα και στιγμή
το χρήμα σαν θεό το προσκυνάτε
και δε σκεφτόσαστε "φτωχοί"
στο χώμα, όπως όλοι μας, θα πάτε..!

Έχετε κάνει έτσι τη ζωή
όλοι εσείς της γης οι κολασμένοι
παράδεισο για σας
γι' αυτό κι αν είσαστε.. πλασμένοι
και κόλαση για μας
όλης της γης δυστυχισμένοι!

Αριστοκράτες, κοσμικοί
με σμόκιν και παπιόν υποκρισίας
κι εμείς οι "τριτοκοσμικοί"
άνθρωποι τρίτης και, κατηγορίας!
Πάρτε μωρέ τον κόσμο αγκαλιά
η κόλαση παράδεισος να γίνει
έτσι όπως επλάστηκε σοφά
κι όχι όπως τον κάνατε να μείνει!

Στο χέρι σας ν' αλλάξει η ζωή!
πέστε: "να το πάρει το ποτάμι"
να πλημμυρίσει 'πο χαρά όλη η γη
να βγει κροκάτο το φεγγάρι
κι ο ήλιος για όλους την αυγή!

Κάντε ετούτη μου τη χάρη
και τότε, πάρτε μου και την ψυχή
που να σας σηκώσει και να σας πάρει!

**Ε! σεις!.. "οι αιρετοί" της γης
οι κυβερνήτες!**

που δεν ιδρώνει το αυτί σας μια στιγμή
κι απάνου σας δεν έχετε μια στάλα τσίπα!

Βαρύκοι σε κάθε απέλπιδα φωνή
πίσω από μια ύποπτη καθ' όλα ασυλία
δεν κάνετε κάτι δίκαιο και καλό
και στο κακό δε βάζετε τελεία..!

Της βούλησης ψυχροί εκτελεστές
ερωτευμένοι σφόδρα με την εξουσία
κάλπικοι της κάλπης εραστές
ληστές της Λαϊκής Κυριαρχίας
με υποσχέσεις ακάλυπτες επιταγές

άρχοντες δίχως αρχή και δίχως τέλος
θρηνούμε σαν φώκιες οι λαοί
το αύριο στου σήμερα τους πάγους
στους πέντε δρόμους έρμιοι κι ορφανοί
και η αδιαφορία δε μας βλέπει
αδιάκριτα η συγκίνηση μας αγνοεί
η συμπόνια δε μας νιώθει
η περιφρόνηση μας προσπερνά
σαν ο εγωισμός σας έτσι το 'χει
την πλάτη του συνέχεια να γυρνά
από τη θέση.. δύναμης και κύρους..!
"Ουαί! Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριτές!.."
σας στέλνουμε από τις πέντε τις ηπιείρους
πάνω απ' το σταυρό μας τιμητές
μ' όλο το σεβασμό που σας αρμόζει
πέντε φάσκελα λοιπόν σαν αμοιβή
στην παγκοσμιοποίηση που σήμερα δεσπόζει!

« πάντα δική σας »
η Λαϊκή Κατακραυγή